

РЕШЕНИЕ

№ 575

гр. София, 19.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО X ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Руси Алексиев

Членове: Анелия Щерева
КА.на В. Станчева

при участието на секретаря Елка Ант. Г.
в присъствието на прокурора В. П. Т. М. Б. Д.
като разглежда докладваното от Руси Алексиев Въззивно наказателно дело от общ характер № 20211100603650 по описа за 2021 година

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД – Наказателно отделение, 10-ти въззивен състав, в публично съдебно заседание, проведено на осемнадесети май две хиляди двадесет и втора година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ : РУСИ АЛЕКСИЕВ

ЧЛЕНОВЕ : АНЕЛИЯ ЩЕРЕВА,

мл. с. КА.НА СТАНЧЕВА,

при секретаря Елка Г. и в присъствието на прокурора В. Т., като разглежда докладваното от **съдия Алексиев ВНОХД № 3650 по описа за 2021 г.**, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

С присъда № 20131912 от 04.06.2021 г. по НОХД № 4082/2019 г., Софийски районен съд – Наказателно отделение (СРС – НО), 8-ми състав, е признал подсъдимите А. М. К. и В. С. А. за невинни в извършване на престъпление по чл. 195, ал. 1, т. 9, вр. чл. 142, ал. 2, т. 6, пр. 4, вр. чл. 194, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2, вр. ал. 1 от НК, поради което и на основание чл. 304 от НПК ги е оправдал. Съдът е оставил без уважение и отхвърлил като неоснователен гражданския иск, предявен от Народното събрание на Р. България срещу двете подсъдими лица, за сумата от 42 лева, представляваща обезщетение за претърпени

имуществени вреди, в резултат на престъплението, ведно със законната лихва от датата на деликта до окончателното изплащане на сумата. На основание чл. 190, ал. 1 от НПК, съдът е оставил направените по делото разноски за сметка на държавата.

Недоволен от така постановената присъда е останал прокурор при Софийска районна прокуратура (СРП), който, в срока по чл. 319 от НПК, е подал въззивен протест с допълнение. В него се твърди, че първоинстанционната присъда е неправилна и незаконосъобразна. Претендира се превратно тълкуване на събрания от първата съдебна инстанция доказателствен материал. Възражава се срещу доводите на районния съд, че инкриминираните вещи са намерени на друго място, различно от посоченото в обвинението на подсъдимите лица, както и че е било възможно някой друг да ги постави в багажа им. Застъпва се, че единствено възможният извод от установената фактическа обстановка, е, че подсъдимите лица са извършили деянието, за което са привлечени към наказателна отговорност. Желаете се отмяна на протестираната присъда и постановяване на нова, с която всеки един от подсъдимите да бъде признат за виновен по повдигнатото му обвинение и да му бъде наложено наказание, съобразно искането на СРП пред първата съдебна инстанция.

С подадения въззивен протест с допълнение не се правят искания за събиране на доказателства от въззивния съд.

В разпоредително заседание на 17.03.2022 г., въззивният съд, по реда на чл. 327 от НПК, прецени, че за изясняване на обстоятелствата по делото не е необходим разпитът на подсъдимите К. и А.. Намери, също така, че не се налага провеждане на въззивно съдебно следствие за обезпечаване на правомощието на въззивната инстанция по чл. 313 и чл. 314 от НПК и правилното решаване на делото.

С оглед разпоредбата на чл. 329, ал. 2 от НПК и повдигнатото срещу всяко едно от подсъдимите лица обвинение за престъпление, което се явява тежко, по смисъла на чл. 93, т. 7 от НК, а именно наказуемо с наказание „лишаване от свобода“ повече от пет години, въззивният съд намери, че присъствието им в съдебното заседание е задължително.

В откритото съдебно заседание, проведено на 18.05.2022 г., представителят на СГП не поддържа така подадения протест с допълнение. Намира присъдата на първоинстанционния съд за правилна и законосъобразна, поради което пледира за потвърждаването ѝ.

Процесуалният представител на гражданския ищец (ГИ) – Народното събрание (НС) на Р. България – Е.Ц.-Х., директор на Дирекция „Правни дейности и обществени поръчки“ в НС, също не поддържа протеста и желае присъдата на СРС да бъде потвърдена.

Упълномощеният защитник на подс. А. М. К. – адв. В. Д., САК, се присъединява към становището на представителя на държавното обвинение и на процесуалния представител на ГИ в насока, че присъдата на първия съд следва да бъде потвърдена, като правилна и законосъобразна. Намира, че съдът е обсъдил подробно и задълбочено събраните по делото доказателства и въз основа на същите е формирал правилни и съобразени със закона изводи.

Упълномощеният защитник на подс. В. С. А. – адв. Г.М., САК, пледира присъдата на СРС да бъде потвърдена, като правилна и законосъобразна. Навежда доводи, че първоинстанционният съд правилно е установил релевантните факти и обстоятелства по делото и въз основа на същите е формирал единствено възможния извод за липса на доказателства подзащитният му да е осъществил състав на престъпление по чл. 194 от НК.

Подсъдимият А. М. К., при упражняване правото си на лична защита, се присъединява към доводите на защитника си. В последната си дума желае присъдата на първия съд да бъде потвърдена.

Подсъдимият В. С. А., при упражняване правото си на лична защита, се присъединява към доводите на защитника си. В последната си дума желае присъдата на първия съд да бъде потвърдена.

Софийски градски съд, преценявайки въпросите по допустимостта на въззивният протест, констатира, че той е подаден в срока по чл. 319 от НПК и от легитимирано лице, отговаря на изискванията на чл. 320 от НПК, поради което е процесуално допустим и следва да бъде разгледан.

Въззивната инстанция, като съобрази събраните по делото доказателства, изложеното във въззивния протест с допълнение, както и доводите и аргументите, наведени в съдебното заседание и след като въз основа на императивно вмененото му задължение извърши цялостна служебна проверка на обжалвания съдебен акт, по отношение на неговата законсъобразност, обосновааност и справедливост, съобразно изискванията на чл. 314 от НПК, намира, че същият е постановен при допуснати от районния съд четири самостоятелни съществени, отстраними нарушения на процесуалните правила, по смисъла на чл. 334, т. 1, вр. чл. 335, ал. 2, вр. чл. 348, ал. 3, т. 2 от НПК. Същите са от категорията на „абсолютните“ отстраними, съществени процесуални нарушения, по смисъла на чл. 334, т. 1, вр. чл. 335, ал. 2, вр. чл. 348, ал. 3, т. 2 от НПК и не могат да се отстранят от въззивния съд, което и обуславя отмяна на първоинстанционната присъда и връщане на делото на СРС, за ново разглеждане, от друг състав, при което те да бъдат отстранени.

На първо място, в нарушение на императивната законова разпоредба на чл. 14, ал. 1, вр. чл. 305, ал. 3 от НПК, първоинстанционният съд не е обсъдил събраните пред него многобройни гласни доказателствени източници, като вместо това е взел предвид при формиране на изводите си по фактите единствено тези, събрани в хода на досъдебното производство и приобщени към доказателствената съвкупност по реда на чл. 281, ал. 4, вр. ал. 1, т. 2, пр. 2 от НПК. По този начин, макар да е изчерпал процесуалните способности за събиране и проверка на доказателства, съдът е допуснал превратно и едностранчиво тълкуване на доказателствената съвкупност, като изцяло е игнорирал гласните доказателствени средства, събрани в хода на съдебното следствие, при спазване на принципите за непосредственост и устност. Посоченото процесуално нарушение е довело и до фактическа липса на мотиви по отношение изводите на съда кои от събраните гласни доказателствени средства кредитира и ползва при формиране на изводите си по фактите и кои – не, както и какви са съображенията, обуславящи дискредитиране на определени доказателствени източници.

По-конкретно, в хода на продължилото близо две години съдебно производство по НОХД № 4082/2019 г. по описа на СРС – НО, 8-ми състав, са проведени три съдебни заседания, в хода на които са събрани относими към предмета на доказване гласни доказателствени средства.

В хода на съдебното заседание, проведено на 11.02.2020 г. са разпитани, в процесуалното качество на свидетели, Н.С.Н., А.И.Т., А.Л.П., В.И.П. и Е.Р.Р., като, на основание чл. 281, ал. 4, вр. ал. 1, т. 2, пр. 2 от НПК, са приобщени към доказателствената съвкупност и показанията на тези свидетели, депозириани на досъдебна фаза, пред водещия разследването (тези на св. Н., депозириани в т. 1, л. 8 от досъдебното производство; тези на св. Т., депозириани в т. 2, л. 49 от досъдебното производство; тези на св. П., депозириани в т. 2, л. 55 от досъдебното производство; тези на св. П., депозириани в т. 2, л. 61 от досъдебното производство, а тези на св. Р. – в т. 2, л. 93 от досъдебното производство). В следващо съдебно заседание, проведено на 30.06.2020 г., са разпитани, отново в процесуалното качество на свидетели, Л. Б.С., К.С.Д., И.Г.И. и Д.В. И., като на основание чл. 281, ал. 4, вр. ал. 1, т. 2, пр. 2 от НПК са приобщени към доказателствената съвкупност и показанията на свидетелите С., Д. и И., депозириани на досъдебна фаза (съответно в т. 2, л. 111, л. 105 и л. 87 от досъдебното производство). В съдебното заседание, проведено на 20.04.2021 г., са разпитани свидетелите П.Х.А., Х.А.Е., Ю.К.П. и М. И. Л..

Въпреки така събраните многобройни гласни доказателствени средства, всяко от които – относимо към предмета на доказване, така, както е очертан в императивната

законова разпоредба на чл. 102 от НПК, в мотивната част на постановения съдебен акт съдът е посочил, че е установил фактическата обстановка по делото въз основа на „...показанията на свидетелите, разпитани в хода на досъдебната фаза и приобщени на основание чл. 281, ал. 4, вр. ал. 1, т. 2, пр. 2 от НПК, а именно – Н. Н. /л. 8, т. 1 от д.пр./, Ал. Т. /л. 49, т. 2 от д. пр./, Ант. П. /л. 55, т. 2 от д. пр./, Л. С., В. П. /л. 61, т. 2 от д. пр./, Ев. Р. /л. 93, т.2 от д. пр./, Д. /л. 105, т. 2 д. пр./, И., И., А. и М. Л.; протоколи за доброволно предаване, протокол за оглед на местопроизшествие, заповеди, ведомости, указания, вещестено доказателство – видеозапис, протокол за оглед на ВД, ВТЕ /л.171 т.2 д. пр./, свидетелство за съдимост – 2 бр.“ (вж. л. 104/гръб от съдебното производство по НОХД № 4082/2019 г.). При формиране на изводите си по фактите, съдът не се е ползвал от показанията на свидетелите Н. Н., А. Т., А. П., В. П., Е. Р., Л. С. и К. Д., депозириани в хода на съдебното следствие, нито от тези на св. Х.Е. и св. Ю.П., разпитани също пред съда, и то – без да посочи по какви съображения не е ползвал така събраните доказателствени източници. Вярно е, че при изброяване на доказателствените източници, които е ползвал при формиране на изводите си по фактите, съдът не е направил отбелязване относно местонахождението на показанията на св. С. в кориците на досъдебното производство, но изброяването на показанията на тази свидетелка между тези на св. П. и св. П. от досъдебна фаза позволява еднозначен извод, че е имал предвид показанията на тази свидетелка именно депозириани пред водещия разследването. Така, първият съд напълно е игнорирал голям обем доказателствени средства, без да изложи каквито и да било съображения за това.

Действително, съдът е свободен да дискредитира определени доказателствени източници, включително и събрани по реда на чл. 18 и чл. 19 от НПК, като ползва при формиране на изводите си по фактите доказателства и доказателствени средства, събрани в хода на досъдебното производство, при съблюдаване на императивните предписания за това и приобщени към доказателствената съвкупност по надлежния процесуален ред. Това, обаче, налага в мотивите към присъдата си съдът да изложи съображения по отношение на евентуално констатираните противоречия между доказателствените средства, събрани на двете фази на производството и по отношение на това, кои от тези доказателствени източници не кредитира с доверие и по какви съображения. В тази насока е и императивната законова разпоредба на чл. 305, ал. 3 от НПК, явяваща се процесуална гаранция и за правото на защита на страните в производството.

В конкретния по делото случай, съдът, от една страна, е изложил съображения, че „Събраните в производството доказателства са единни и непротиворечиви в своята съвкупност. Ана.зирани по отделно и самостоятелно те не разкриват съществени и основни фактически противоречия. Всеки един от свидетелите, съобразно субективната възможност да го стори, при отчитане на измина.А.я период от време от настъпване на фактите, които е възприел до разпита пред съда, излага сведения. Те се намират в основната си част в смислово единство, както с показанията на останА.те свидетели, така и с приобщените писмени доказателства.“ (вж. отново л. 104/гръб от съдебното производство), но от друга изцяло е изключил от доказателствената съвкупност, на която е основал изводите си по фактите, гласните доказателствени средства, събрани в хода на съдебното следствие. Последното би било обяснимо единствено в случай, че беше констатирал съществени противоречия между показанията на свидетелите, депозириани в двете фази на производството и беше кредитирал показанията им, снети на досъдебна фаза. Иначе казано, първият съд декларативно е посочил, че не констатира съществени противоречия измежду показанията на свидетелите, депозириани на двете фази на производството, но не се е позовал на тези, снети пред съдебния състав. Съдът е обсъждал показанията на свидетелите, снети пред него, като безпротиворечиви, но при изброяване на гласните доказателствени средства, които е поставил в основата на изводите си по фактите, не се е позовал на същите.

На второ място, въззивният съд констатира и друг порок при обективизиране на

вътрешното убеждение на първостепенния съд, по отношение на доказателствената съвкупност, който поставя в невъзможност страните по делото и контролиращата съдебна инстанция да преценят дА. е ползвал при формиране на изводите си по фактите единствено доказателствени източници, събрани по надлежния процесуален ред. Така, при изброяване на гласните доказателствени средства, които е поставил в основата на изводите си по фактите, съдът е посочил, че ползва „...показанията на свидетелите, разпитани в хода на досъдебната фаза и приобщени на основание чл. 281, ал. 4, вр. ал. 1, т. 2, пр. 2 от НПК...“, след което е изброил имената на свидетелите, сред които и тези на И., И., А. и Л.. Същевременно, показанията на тези свидетели, депозириани на досъдебна фаза, не са приобщени към доказателствената съвкупност. Изложеното оставя непреодолимо съмнение, дА. съдът е ползвал показанията на тези свидетели, депозириани в хода на съдебното следствие, макар да е посочил, че се позовава на показанията на свидетелите от досъдебна фаза, или е ползвал тези, снети в хода на досъдебното производство, макар същите да не са приобщени към доказателствената съвкупност по надлежния процесуален ред.

Изложеното без съмнение е обръкващо и не позволява да бъде разчетена съдебната воля по начин, че страните в процеса да могат да я разберат и адекватно да защитят правата си, с оглед нея. В тази връзка, практиката на върховната съдебна инстанция е константна, че вътрешната противоречивост на мотивите всякога съставлява съществено нарушение на процесуалните правила, в частност на процесуалното право на страните за пълноценно участие в процеса. Това тяхно право е сериозно засегнато, защото поради противоречивостта на мотивите те не могат да разберат ясно и точно какво се приема от решаващия съд и от там – да изградят адекватна процесуална позиция (вж. решение № 350/2010 г. на II-ро н. о. на ВКС, решение № 344/2014 г. на I-во н. о. на ВКС, решение № 192/2014 г. на I-во н. о. на ВКС). В същата невъзможност е поставена и въззивната инстанция, тъй като противоречивите мотиви не □ позволяват да осъществи дължимия контрол върху законосъобразността на първоинстанционния съдебен акт, тъй като не може да се установи автентичната воля на първия съд (вж. решение № 66/2013 г. по II-ро н. о. на ВКС).

Липсата на мотиви или приравнената към такава тяхна противоречивост и неяснота се явява самостоятелно процесуално основание за отмяна на присъдата и връщане на делото за разглеждането от друг състав на първоинстанционния съд, от стадия на съдебното заседание (вж. решение № 311/2015 г. на II-ро н. о. на ВКС). Това „абсолютно“, съществено, отстранимо процесуално нарушение, по смисъла на чл. 348, ал. 3, т. 2, пр. 1 от НПК, е неотстранимо от въззивната инстанция, а следва да се отстрани при повторно разглеждане на делото от друг състав на първата инстанция. Това е така, защото, за да изложи мотиви вместо първата инстанция, въззивният съд следва изцяло да проведе ново съдебно следствие с оглед изискването за непосредственост - основен принцип на НПК, регламентиран в чл. 18 от НПК. Това би означавало въззивната инстанция да замести изцяло първоинстанционния съд и така да лиши подсъдимите от една инстанция. Освен това, предметът на въззивната проверка, съгласно чл. 313 от НПК, е правилността на невлязлата в сила присъда, а не провеждане на цялостно съдебно следствие вместо първоинстанционния съд.

От вниманието на настоящата инстанция не убягна и друго, допуснатото от първата такава, нарушение на императивната законова разпоредба на принципа за разкриване на обективната истина, инкорпориран в чл. 13 от НПК. Посочената законова разпоредба задължава съда, в пределите на своята компетентност, да вземе всички мерки, за да осигури разкриването на обективната истина. Продължение и доразвитие на този принцип се явява императивната законова разпоредба на чл. 279, ал. 1 от НПК, която задължава съда да приобщи обясненията на обвиняем или подсъдим, дадени по същото дело на досъдебното производство или пред друг състав на съда при наА.чието на определени законови предпоставки. В конкретния по делото случай, подс. К. е дал обяснения на досъдебна фаза в присъствието на защитник (т. 1, л. 67 и т. 5, л. 14 от досъдебното производство), които е

следвало да бъдат приобщени към доказателствената съвкупност по реда на чл. 279, ал. 2, вр. ал. 1, т. 4, пр. 1 от НПК, предвид отказът му да даде обяснения пред съда, обективизиран в протокола от о. с. з., проведено на 04.06.2021 г. (л. 188/гръб от съдебното производство по НОХД № 4082/2019 г. по описа на СРС – НО, 8-ми състав). По този начин, съдът е пропуснал да обезпечи събирането на преки и първични гласни доказателствени средства, от значение за изясняване на предмета на доказване по делото.

На трето място, настоящата инстанция констатира още едно съществено нарушение на процесуалните правила, от категорията на „абсолютните“ такива, по смисъла на чл. 348, ал. 3, т. 2, пр. 2, вр. ал. 1, т. 2 от НПК, а именно липсата на законосъобразно изготвен, в съответствие с императивните за това правила, посочени в чл. 128, чл. 129, ал. 1 и чл. 311, ал. 2 от НПК, протокол от съдебното заседание от 17.11.2020 г. Видно от материА.те по делото, с протоколно определение от 30.06.2020 г. разглеждането на делото е пренасрочено за 28.10.2020 г., като с резолюция на съдията – докладчик от 02.10.2020 г. (л. 114/гръб от съдебното производство), същото е пренасрочено за 17.11.2020 г. от 09.00 часа. По делото обаче липсва протокол от съдебно заседание, което да е проведено на тази дата. Липсва акт на съдията – докладчик за пренасрочване на делото, а от изисканата от настоящата инстанция и приобщена по делото справка от зам. - председателя на СРС, изх. № 9000964/08.04.2022 г. по описа на СРС, вх. № 21330/11.04.2022 г. по описа на СГС (л. 41 от въззивното съдебно производство), се установява, че на процесната дата – 17.11.2020 г., са били отложени съдебни заседания по делата на състави, председателствани от съдиите В.ев и Д., но не и председателствани от съдията – докладчик по НОХД № 4082/2019 г. Оттук и изводът, че насроченото съдебно заседание е било проведено, но по делото не е приложен протокол от същото, което да даде възможност на контролиращата съдебна инстанция да установи какви процесуални и съдебноследствени действия са били извършвани на тази дата.

Всички извършени в хода на съдебното заседание процесуално - следствени и други действия се удостоверяват единствено и само с надлежно съставените за това протоколи, отговарящи на всички специфични изисквания на чл. 311 от НПК и на общите такива на чл. 128 и чл. 129, ал. 1 от НПК. В този смисъл, протоколите от съдебните заседания не са изключение от разпоредбата на чл. 131 от НПК, която е категорична, че протоколите са доказателствени средства за извършване на отразените в тях съответни действия, за реда по който са извършени и за събраните доказателства, единствено ако са съставени при условията и реда на НПК. В конкретния случай, чрез неприлагането на протокол от съдебно заседание от посочената дата, районният съд е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила, притежаващо характеристиките на условно определеното като „абсолютно“ такова, по смисъла на чл. 348, ал. 3, т. 2 от НПК. В този смисъл, ВКС изтъква, че протоколът от съдебното заседание служи не само на решаващия съответното наказателно производство съд, но и на висшестоящия такъв, който е овластен да провери спазването на всички процесуални правила, гарантиращи правата на страните и законосъобразното изпълнение на задълженията на съда, включително и при изграждане на вътрешното му убеждение, правилната оценка на събрания и проверен доказателствен материал и др. (вж. решение № 127/2014 г. на III н. о. на ВКС). Освен всичко останало, протоколът за съдебно заседание удостоверява и спазването на основния за наказателния процес принцип за неизменност на съдебния състав, закрепен в чл. 258 от НПК, установяващ необходимостта за разглеждане на делото от един и същи състав, от започването до завършването на същинското съдебно заседание. Този принцип гарантира, също така, пълноценната изява и на друг от основните принципи на наказателното правораздаване, а именно на принципа на непосредственост, установен с чл. 18 от НПК. Наред с това, има функцията на гаранция и за справедлив процес, осигуряващ разкриването на обективната истина, както и за укрепване на външната убедителност на правораздавателната дейност. Поради тези негови същностни характеристики, принципът за неизменност на състава се

явява основно изискване за съдебната процедура от даване ход на съдебното следствие до постановяване на присъдата и всяко негово нарушение еднозначно се приема за съществено процесуално такова, от категорията на „абсолютните“, съставляващо основание за отмяна на постановения краен съдебен акт, без значение да той е осъдителен или оправдателен и без изследване на въпроса, настъпили ли са неблагоприятни последици за страните от допускането му. В конкретиката на настоящия случай, именно липсата на надлежен протокол за съдебно заседание обуславя и практическата невъзможност на въззивния съд да установи спазена ли е процесуалната гаранция за идентичност на съдебния състав, разгледал делото, с този, постановил присъдата.

По дотук изложените съображения, въззивният съд намира, че при разглеждане на делото от първата съдебна инстанция е допуснато още едно отстранимо, съществено процесуално нарушение, от кръга на „абсолютните“ такива, по смисъла на чл. 348, ал. 3, т. 2, пр. 2 от НПК, а именно липса на надлежен протокол за проведено в първостепенния съд съдебно заседание на 17.11.2020 г. Това нарушение не може да бъде отстранено от въззивния съдебен състав, в рамките на контролната, въззивна съдебна процедура, поради което се налага отмяната на първоинстанционната присъда в нейната цялост и връщането на делото за ново разглеждане от друг състав при същия първостепенен съд, от стадия на съдебното заседание. При новото провеждане на съдебното заседание следва да бъде отстранен допуснатия съществен процесуален порок, чрез повторение на съответните съдебни действия и отразяването им в законосъобразно съставен, в съответствие с всички изисквания на НПК за това, протокол за съдебното заседание.

На четвърто място, настоящият въззивен състав дължи да посочи, че констатира и още един порок при провеждане на съдебното производство пред първия съд, явяващ се самостоятелно и „абсолютно“ основание за отмяна на присъдата му и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на СРС. Конкретно, участието, в качеството на процесуален представител на едно от подсъдимите лица – В. А., на лице без надлежна процесуална легитимация за това. Видно от материА.те по делото, подс. А. е упълномощил адв. М. Т. да осъществява процесуалното му представителство в производството (вж. пълномощно, депозирано в т. 5, л. 22 от досъдебното производство). Надлежно упълномощения процесуален представител на подсъдимия е преупълномощавал адв. Г.М. за участие в досъдебното производство при предявяване на обвинението на 04.01.2019 г. и при предявяване на материА.те по разследването на 30.01.2019 г. (вж. пълномощни, депозирани в т. 5, л. 15 и л. 21 от досъдебното производство), както и за участие в съдебното производство – в съдебното заседание, проведено на 16.02.2021 г. (вж. пълномощно, депозирано на л. 171 от съдебното производство по НОХД № 4082/2019 г. по описа на СРС – НО, 8-ми състав) и в съдебното заседание пред настоящата инстанция, проведено на 18.05.2022 г. Адвокат М., обаче, е взел участие, като процесуален представител на подс. А., и в съдебните заседания, проведени на 14.05.2019 г., 15.10.2019 г., 11.02.2020 г., 13.06.2020 г. и 04.06.2021 г., без да е бил надлежно упълномощен от подс. А. или преупълномощен от адв. Т. да участва в производството. При това следва да се приеме, че в производството е взело участие лице без надлежна представителна власт, което не е било конституирано като защитник на подс. А., по реда на чл. 93, ал. 1 или ал. 3 от НПК, което, от своя страна, е самостоятелно основание да се приеме, че е нА.це предпоставка за отмяна на присъдата на СРС и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд.

Поради всичко дотук изтъкнато, въззивният съдебен състав намира, че протестираната първоинстанционна присъда следва да се отмени, а делото да се върне за ново разглеждане от друг състав при същия първоинстанционен съд, от стадия на съдебното заседание.

Предвид нА.чието на горепосочените отменителни основания, настоящата инстанция не намира за необходимо да ангажира становище по материалната законосъобразност на

така постановения първоинстанционен съдебен акт, респективно – да обсъжда доводите, залегнали в протеста с допълнение и касаещи неправилността на присъдата. Подобно становище би ограничило и възможността на съдебния състав при СРС, който предстои да разгледа повторно делото като първа инстанция, да формира изводите си относно виновността и отговорността на обвиняемия, свободно, въз основа на вътрешното си убеждение и закона.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 334, т. 1, вр. чл. 335, ал. 2, вр. чл. 348, ал. 1, т. 2, вр. ал. 3, т. 2, пр. 1 и пр. 2 от НПК, СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД

РЕШИ:

ОТМЕНЯ присъда № 20131912 от 04.06.2021 г., постановена по НОХД № 4082/2019 г. на СРС – НО, 8-ми състав.

ВРЪЩА делото за разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд, от стадия на съдебното заседание.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и/или протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____